

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3419/2549

ห้างหุ้นส่วนจำกัดพรไพโรสุโข - ลกโจทก์ กรมสรรพากร กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.รัชฎากร มาตรา 88, ป.รัชฎากร มาตรา 88/6, ป.รัชฎากร มาตรา 79, ป.รัชฎากร มาตรา 79/2

ย่อ / หลักกฎหมาย

มาตรา 88 (2) และ 88/6 แห่ง ป. รัชฎากร บัญญัติให้เจ้าพนักงานประเมินมีอำนาจประเมินภาษีมูลค่าเพิ่มในกรณีที่เจ้าพนักงานประเมินมีหลักฐานว่าผู้มีหน้าที่เสียภาษีแสดงรายการภาษีโดยแสดงจำนวนภาษีที่ต้องเสียต่ำกว่าความเป็นจริง หรือไม่ถูกต้องตามความเป็นจริง การที่เจ้าพนักงานประเมินพบหลักฐานว่า สินค้าไม้แปรรูปที่โจทก์ขายนั้นโจทก์เป็นผู้นำเข้า และได้เสียอากรขาเข้าตามกฎหมายศุลกากรและเสียภาษีมูลค่าเพิ่มสำหรับการนำเข้าตามประมวลรัษฎากร โดยราคาสินค้าที่ใช้เป็นฐานในการคำนวณอากรและภาษีมูลค่าเพิ่มดังกล่าวสูงกว่าราคาตลาดที่โจทก์ขายและใช้เป็นมูลค่าของฐานภาษีสำหรับการขายสินค้า จึงเป็นกรณีที่เจ้าพนักงานประเมินมีหลักฐานและมีเหตุอันสมควรเชื่อว่า โจทก์ขายสินค้าในราคาต่ำกว่าราคาตลาดโดยไม่มีเหตุอันสมควร และมีอำนาจทำการประเมินได้ราคาสินค้าที่ประกาศกรมศุลกากรกำหนดเพื่อเป็นหลักเกณฑ์ประเมินอากรขาเข้าเป็นข้อเท็จจริงอย่างหนึ่ง และราคาเช่นนั้นอาจเท่ากับราคาตลาดของการขายสินค้าในขณะนั้นก็ได้ เมื่อโจทก์รับข้อเท็จจริงว่า สินค้าไม้แปรรูปรายพิพาทโจทก์เป็นผู้นำเข้าและเสียอากรขาเข้าตามกฎหมายศุลกากรกับเสียภาษีมูลค่าเพิ่มสำหรับการนำเข้าตามประมวลรัษฎากร โดยถือราคาตามที่ประกาศกรมศุลกากรกำหนดเป็นเกณฑ์ประเมินอากรขาเข้าเป็นฐานในการคำนวณอากรขาเข้าและเสียภาษีมูลค่าเพิ่ม ย่อมรับฟังเป็นพยานหลักฐานในเบื้องต้นได้ว่า สินค้าไม้แปรรูปนั้นมีราคาในวันที่โจทก์นำเข้าตามที่ประกาศกรมศุลกากรกำหนด การที่โจทก์ปฏิเสธราคาเช่นนั้นว่าไม่ถูกต้อง ความจริงราคาตลาดต่ำกว่านั้น โจทก์มีหน้าที่พิสูจน์ให้ได้ความดังที่อ้าง เมื่อพยานหลักฐานของโจทก์มีน้ำหนักน้อยกว่าพยานหลักฐานของจำเลยทั้งสี่ จึงฟังได้ว่าโจทก์ขายสินค้าในราคาที่ต่ำกว่าราคาตลาดโดยไม่มีเหตุอันสมควร

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้เพิกถอนการประเมินภาษีมูลค่าเพิ่มตามหนังสือแจ้งการประเมินภาษีมูลค่าเพิ่ม เลขที่ 12960100/5/101275 ถึง 101286 ลงวันที่ 10 ตุลาคม 2543 เพิกถอนคำวินิจฉัยอุทธรณ์ เลขที่ นธ/31/2545 ถึง นธ/35/2545 ลงวันที่ 18 มีนาคม 2545 รวมเป็นเงิน 1,480,302 บาท และขอให้งดเบี้ยปรับแก่โจทก์ จำเลยทั้งสี่ให้การขอให้ยกฟ้อง ศาลภาษีอากรกลางพิพากษายกฟ้อง ให้โจทก์ใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนจำเลยทั้งสี่ โดยกำหนดค่าทนายความ 3,000 บาท โจทก์อุทธรณ์ต่อศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีภาษีอากรวินิจฉัยว่า ปัญหาวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของโจทก์ข้อแรกว่าการประเมินของเจ้าพนักงานประเมินและคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ ขอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เห็นว่า แม้ภาษีมูลค่าเพิ่มรายพิพาทจะเป็นภาษีมูลค่าเพิ่มสำหรับการขายสินค้า ซึ่งฐานภาษีได้แก่มูลค่าทั้งหมดที่ผู้ประกอบการได้รับหรือพึงได้รับจากการขายสินค้าเมื่อความรับผิดชอบในการเสียภาษีมูลค่าเพิ่มเกิดขึ้น และมูลค่าของฐานภาษีให้ถือตามราคาตลาดของสินค้าในวันที่ความรับผิดชอบเกิดขึ้น โดยราคาตลาดให้ถือราคาเฉลี่ยของราคาตลาดที่ซื้อขายกัน

ตามความเป็นจริงทั่วไปในวันที่ความรับผิดชอบในการเสียหายเกิดขึ้นตามที่ได้มีการตรวจสอบราคาตามหลักเกณฑ์ที่อธิบดีกำหนด และในกรณีที่ไม้อาจทราบราคาตลาดได้แน่นอนให้อธิบดีโดยอนุมัติรัฐมนตรีมีอำนาจประกาศให้เกณฑ์คำนวณเพื่อให้ได้มาซึ่งราคาตลาดได้ ตามที่บัญญัติในมาตรา 79 และ 79/3 แห่ง ป. ราชการ ต่างกับภาษีมูลค่าเพิ่มสำหรับการนำเข้าสินค้าซึ่งฐานภาษีได้แก่มูลค่าของสินค้านำเข้าโดยให้ใช้ราคา ซี. ไอ. เอฟ. บวกด้วยอากรขาเข้า ภาษีสรรพสามิต ค่าธรรมเนียมพิเศษและค่าธรรมเนียมอื่น ราคา ซี. ไอ. เอฟ. ได้แก่ราคาสินค้าบวกด้วยค่าประกันภัยและค่าขนส่งถึงด่านศุลกากรที่นำสินค้านั้นเข้าในราชอาณาจักร เว้นแต่ในกรณีที่อธิบดีกรมศุลกากรประกาศให้ราคาในท้องตลาดสำหรับของประเภทใดประเภทหนึ่งที่ต้องเสียอากรตามราคาเป็นรายเฉลี่ยตามกฎหมายว่าด้วยพิกัดอัตราศุลกากร หรือในกรณีที่เจ้าพนักงานศุลกากรได้ทำการประเมินราคาเพื่อเสียอากรขาเข้าใหม่ตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากร ให้ถือราคานั้นเป็นราคาสินค้าในการคำนวณราคา ซี. ไอ. เอฟ. ตามที่บัญญัติในมาตรา 79/2 แห่ง ป. ราชการ และบันทึกข้อความของจำเลยที่ 1 เป็นคำสั่งของจำเลยที่ 1 ที่ออกภายหลังการยื่นแบบแสดงรายการภาษีมูลค่าเพิ่มรายพิพาทเป็นเวลานานหลายปี การที่เจ้าพนักงานประเมินอ้างบันทึกข้อความฉบับนี้ในการประเมินภาษีมูลค่าเพิ่มแก่โจทก์เป็นการไม่ถูกต้องดังที่โจทก์อุทธรณ์ แต่โดยที่มาตรา 88 (2) และ 88/6 แห่ง ป. ราชการ บัญญัติให้เจ้าพนักงานประเมินมีอำนาจประเมินภาษีมูลค่าเพิ่มในกรณีที่เจ้าพนักงานประเมินมีหลักฐานแสดงว่า ผู้มีหน้าที่เสียภาษียื่นแบบแสดงรายการภาษีโดยแสดงจำนวนภาษีที่ต้องเสียต่ำกว่าความเป็นจริงหรือไม่ถูกต้องตามความเป็นจริง การที่เจ้าพนักงานประเมินพบหลักฐานว่าสินค้าไม้แปรรูปที่โจทก์ขายนั้น โจทก์เป็นผู้นำเข้า และได้เสียอากรขาเข้าตามกฎหมายศุลกากรกับเสียภาษีมูลค่าเพิ่มสำหรับการนำเข้าตามประมวลรัษฎากร โดยราคาสินค้าที่ใช้เป็นฐานในการคำนวณอากรและภาษีดังกล่าวสูงกว่าราคาที่โจทก์ขายและใช้เป็นมูลค่าของฐานภาษีสำหรับการขายสินค้า จึงเป็นกรณีที่เจ้าพนักงานประเมินมีหลักฐานและมีเหตุอันควรเชื่อว่า โจทก์ขายสินค้าในราคาต่ำกว่าราคาตลาดโดยไม่มีเหตุอันสมควร และมีอำนาจทำการประเมินได้ และราคาเช่นนั้นอาจเท่ากับราคาตลาดของการขายสินค้าในขณะนั้นก็ได้ เมื่อโจทก์รับข้อเท็จจริงว่า สินค้าไม้แปรรูปรายพิพาทโจทก์เป็นผู้นำเข้า และได้เสียอากรขาเข้าตามกฎหมายศุลกากรกับเสียภาษีมูลค่าเพิ่มสำหรับการนำเข้าตามประมวลรัษฎากร โดยถือราคาสินค้าตามที่ประกาศกรมศุลกากรกำหนดเพื่อเป็นเกณฑ์ประเมินอากรขาเข้าเป็นฐานในการคำนวณอากรขาเข้าและภาษีมูลค่าเพิ่ม ย่อมรับฟังเป็นพยานหลักฐานได้ในเบื้องต้นว่า สินค้าไม้แปรรูปพิพาทมีราคาตลาดในวันที่โจทก์นำเข้าตามที่ประกาศกรมศุลกากรกำหนด การที่โจทก์ปฏิเสธว่าราคาเช่นนั้นไม่ถูกต้อง ความจริงราคาตลาดต่ำกว่านั้น โจทก์ก็มีหน้าที่ต้องพิสูจน์ให้ได้ความดังที่โจทก์อ้าง เมื่อพยานหลักฐานของโจทก์มีน้ำหนักน้อยกว่าพยานหลักฐานของจำเลยทั้งสี่ ที่ศาลภาษีอากรกลางฟังข้อเท็จจริงว่า โจทก์ขายสินค้าไม้แปรรูปรายพิพาทในราคาที่ต่ำกว่าราคาตลาดโดยไม่มีเหตุผลอันควร และไม่เพียงพอการประเมินของเจ้าพนักงานประเมินกับคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของคณะกรรมการพิจารณาตามที่โจทก์ฟ้อง ศาลฎีกาแผนกคดีภาษีอากรเห็นพ้องด้วย

องค์คณะ

กำธร โพธิ์สุวรรณกุล · ทองหล่อ โฉมงาม · เปรมใจ กิตติคุณไพโรจน์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/3419/2549>